

Η Γαλλική Επανάσταση, αποτελεί εδώ και δύο αιώνες το βασικό σημείο αναφοράς των σύγχρονων πολιτικών αντιλήψεων που προβάλλουν τις ιδέες της ελευθερίας, της ισότητας και της προόδου. Η ιστορία της, βαθύτατα εδραιωμένη στη συλλογική συνείδηση του γαλλικού λαού, διεκδικήθηκε από τους άμεσους κληρονόμους της, το σοσιαλισμό και τη φιλελεύθερη δημοκρατία ως δική τους παράδοση.

Τα μεγάλα ρεύματα της ιστοριογραφίας του 1789 αποτύπωσαν τις ιδεολογικές και κοινωνικοπολιτικές αντιπαραθέσεις των καιρών. Το 1930 όταν εκδίδεται το βιβλίο του για τη Γαλλική Επανάσταση, ο Λεφέβρ, είχε συγκεντρώσει αρκετά στοιχεία για να αναλύσει σε βάθος το φαινόμενο και συγχρόνως για να το κρίνει από αρκετή απόσταση, στο πνεύμα της συνολικής ιστορίας, που δίδασκε η σχολή των Annales και εισάγοντας την ποσοτική ιστορία.

Για το Λεφέβρ, η Γαλλική Επανάσταση που αποτέλεσε σταθμό στα πεπρωμένα του δυτικού κόσμου ως προείκασμα της κοινωνικής δημοκρατίας, ξεκίνησε στο πλαίσιο της πάλης των αριστοκρατών εναντίον της μοναρχίας, ολοκληρώθηκε από τους πληβείους και τελικά έφερε στην εξουσία την αστική τάξη. Αντίθετα από ότι συνέβη στην Αγγλία ή την Αμερική, στη Γαλλία, η αστική τάξη,

«Η Γαλλική Επανάσταση»

του George Lefebvre

σε μετάφραση Σπύρου Μαρκέτου
και επιμέλεια Μαρίας Στεφανοπούλου

κήρυκας της ιδέας των ίσων πολιτικών δικαιωμάτων, πολέμησε την αριστοκρατία συμμαχώντας με το λαό. Το μεγαλείο της Επανάστασης, είναι ότι εφηύρε τη σύγχρονη πολιτική. Η πολιτική δημοκρατία θεμελιώθηκε όταν ο λαός, οπλισμένος με την αρχή των ίσων δικαιωμάτων στράφηκε εναντίον των προκρίτων. Η ιστοριογραφική παράδοση των Ζαν Ζορές, Αλμπέρ Ματιέ και Ζορζ Λεφέβρ, είδε στη θερμιδοριανή εποχή την αντιδραστική πολιτική της αστικής τάξης και κατά κάποιον τρόπο την αυτοκτονία της πρώτης αστικής δημοκρατίας που οδήγησε στη 18η Μπρυμαίρ και στην έλευση του Βοναπάρτη. Ο Λεφέβρ στην ιστορία του δε σταματά στην πτώση του Ροβεσπιέρου, αλλά φθάνει ως το 1799 ενώ θεωρεί τη ναπολεόντεια περίοδο συμπλήρωμα και προέκταση της επαναστατικής δεκαετίας.

Ο επίλογος του δράματος θα έρθει με τη λήξη της Παλινόρθωσης τον Ιούλιο του 1830 όταν οι πρόκριτοι έχοντας ανεβάσει στο θρόνο έναν ηγεμόνα που δεχόταν τις αρχές της Επανάστασης, έγιναν κύριοι της Γαλλίας.

(ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΟΡΦΩΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ).

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
"ΕΝΕΥΘΕΡΙΑ ΝΑΡΣΣΙΚΕ"
19/10/2003